

سهره طلایی

سهره طلایی به دلیل پرهای رنگارنگ، درخشان و آواز زیبا، یکی از پرطرفدارترین پرندگان خانگی دنیاست. گروهی از پرندشناسان منشأ این پرندگان را بریتانیا و غرب اروپا می‌دانند...

سهره طلایی به دلیل پرهای رنگارنگ، درخشان و آواز زیبا، یکی از پرطرفدارترین پرندگان خانگی دنیاست. گروهی از پرندشناسان منشأ این پرندگان را بریتانیا و غرب اروپا می‌دانند، اما در دنیا با نام‌های سهره طلایی شرقی و سهره طلایی اوراسیا (اوراسیا شامل دو قاره آسیا و اروپاست) نیز شناخته می‌شود. در ایران علاوه بر سهره طلایی، سهره معمولی نیز نامیده می‌شود. ویژگی‌های ظاهری

جثه اش کوچک تر از گنجشک خانگی است، وزنش از 14 تا 22 گرم، طولش 12 تا 13 سانتی متر و پهنای بال او از 21 تا 25 سانتی متر متغیر است. نر و ماده سهره با صورت قرمز و سر سیاه و سفید به هم شبیه اند. روتنه (قسمت پشت بدن) قهوه‌ای، پهلوها و سینه نخودی و سفید و شکم کاملاً سفید است. بال‌ها سیاه‌رنگ و دارای یک نوار پهن زردرنگ و دم سیاه با خطوط سفید است. سهره نابالغ فاقد لکه‌های سفید، سیاه و قرمز روی سر است.

زادآوری

تک همسر است و سالی دو بار در اردیبهشت و مرداد زادآوری می‌کند. آشیانه فنجانی شکل خود را با ساقه‌ها، پشم، خزه‌ها و گل‌سنگ‌ها روی درختان پهن برگ و گاهی روی درختچه‌ها می‌سازد. ماده‌ها نسبت به نرها در ساختن آشیانه نقش بیشتری دارند. تعداد تخم بین سه تا هفت بوده، ولی معمولاً از چهار تا شش عدد تغییر می‌کند. رنگ تخم‌ها سفید متمایل به آبی کم‌رنگ با خال‌ها یا لکه‌های متمایل به قرمز یا ارغوانی است.

ماده آن 11 تا 14 روز روی تخم‌ها می‌خوابد. معمولاً در طبیعت همه جوجه‌ها زنده نمی‌مانند و متوسط تعداد آنها دو یا سه جوجه است. جوجه‌ها با چشمان بسته، بدون کرک و ناتوان از تخم خارج شده و توسط هر دو جنس نر و ماده مراقبت و تغذیه می‌شوند و بعد از دو هفته آشیانه را ترک می‌کنند.

تغذیه و رفتارهای تغذیه‌ای

سهره طلایی گونه‌ای دانه‌خوار است و از دانه‌های ریز، بویژه گل‌مینا یا گل‌مرورید، انواع قاصدک، زلف‌پیر یا پیرگیا، خاربن، خارخاسک و بابا آدم تغذیه می‌کند. اغلب هنگام تغذیه از دانه‌های گیاهان به ساقه آنها آویزان می‌شود و حرکات زیبایی از خود نشان می‌دهد. علاوه بر دانه‌های زیر گیاهان، تابستان‌ها از برخی حشرات و لارو آنها نیز تغذیه می‌کند.

پراکنش

در تمام اروپا بجز ایسلند، آسیای مرکزی، بخش‌هایی از روسیه، شمال غربی آفریقا، مصر، ترکیه و ایران دیده می‌شود. در اروپای غربی، از مناطق شمالی دریای سیاه تا کوه‌های اورال و مناطق شمالی قفقاز تابستان‌گذرانی دارد و در اروپای غربی، شمال غربی آفریقا، مصر، ترکیه و شمال غربی ایران تا مناطق جنوبی زاگرس و مناطق شمالی استان هرمزگان بومی است.

در تمام مناطق پراکندگی این گونه حدود 9 و در ایران یک نژاد از آن شناخته شده است.

علی ترک قشقایی